

Bijbelstudie over Efeze 2: 1-10

In hoofdstuk 2 wordt duidelijk dat de gemeente te Efeze voor een niet onbelangrijk deel bestond uit christenen die vanuit het heidendom tot geloof in Christus waren gekomen. Samen met de gelovigen uit de Joden vormen ze nu één nieuwe gemeenschap. Het eerste deel van hoofdstuk 2 gaat over het grote wonder van Gods genade, geschonken aan hen die van nature 'kinderen des toorns' zijn. Die uitdrukking keert terug in ons doopformulier: dit is de toestand waarin wij ter wereld komen. In vers 1 wordt dat vlijmscherp genoemd: dood in zonden en misdaden.

Laat het even op u inwerken. Dood.... Wij zouden zeggen: als de dood eenmaal is ingetreden is alle hoop verloren. Inderdaad, van ons uit bezien wel. Maar van God uit bezien niet! Paulus spreekt hier over *geestelijk* dood zijn: terwijl de mens springlevend is in allerlei opzichten, is hij dood en ongevoelig en onverschillig en ongeïnteresseerd als het over God en de geestelijke dingen gaat. En dat niet alleen. Dood betekent ook: vanuit zichzelf is er geen enkele mogelijkheid om dat ten goede te veranderen.

Als er nog hoop voor zo iemand kan zijn, dan moet het van Gods kant komen. Dan is er een wonder voor nodig. En dat is precies waar Paulus mee inzet in hoofdstuk 2. Hij schildert eerst –alweer in één lange zin, vers 1-3- dat goddeloze leven waarin zijn lezers voorheen verkeerden. Dood betekent bepaald niet passief. Ze waren actief in de zonde. Hun denkpatroon en levenspatroon was volgens de inzichten van de wereld, ze stonden onder leiding van de boze. Ze deden wat ze zelf wilden en dat was niet wat God wilde. Ze lagen met de hele wereld op één hoop, onder de toorn van God.

Aangrijpend en ontdekkend om hierin ons eigen portret getekend te zien. Of denkt u dat wij van een beter soort zijn? De Heilige Geest opent de ogen voor de verschrikkelijke werkelijkheid van onze natuurlijke afkerigheid – om tegen de donkere achtergrond van ons zondaarsbestaan het goud van de goddelijke genade des te meer te laten schitteren.

Dat begint in vers 4. Vers 4-10 vormt ook –alweer- één lange zin. Deze stijlform gebruikt de apostel dus regelmatig in deze brief en dient om het grote belang te onderstrepen van zijn boodschap. Het woordje 'maar' in vers 4 is als een wissel die omgezet wordt. U ziet in uw Bijbel dat de eerste woorden van vers 1 schuingedrukt zijn: *u heeft Hij met hem levend gemaakt...* Dat betekent dat die niet in de oorspronkelijke tekst staan, maar zijn toegevoegd ter verduidelijking. Deze woorden staan in vers 5, maar ze worden in vers 1 er alvast bij genoemd om de zin wat beter te laten lopen. Maar als u ze nog even weg zou laten, dan komt nog sterker het contrast tot uiting tussen vers 1-3 en vers 4-10. Eerst is het : dood, misdaden, zonden, wereldse mentaliteit, duivelse aansturing, ongehoorzaamheid, vleselijke begeerten, kortom: kinderen des toorns.

Maar..... hoe is het mogelijk. Is er voor zulk soort mensen nog hoop? Ja, niet omdat zij nog meevallen, maar omdat God genadig is. Eerst is verteld wie de mens is. Nu gaat Paulus vertellen wie God is. Rijk in barmhartigheid, grote liefde. Hij heeft omgezien naar een wereld verloren in schuld.

Dat alles hangt ten nauwste samen met het werk van Christus. Zijn sterven en opstanding vormen de hoeksteen van het heil. Het kruis en de opstanding vonden plaats toen deze Efeziërs nog midden in hun heidendom verkeerden. Maar toen heeft God al aan hen gedacht en voor hen gezorgd. Door middel van de prediking van het Evangelie heeft het goede nieuws niet alleen hun oren maar ook hun hart bereikt. Er is een wonder gebeurd: een dode werd weer levend! De kracht van Christus' opstanding maakt de verlossing van de grootste van de zondaren mogelijk, te beginnen met zijn wedergeboorte. Als we een nieuw hart krijgen, komt er leven, geestelijk leven, geloofsleven. Door

het geloof in Christus ontvangen we deel aan het nieuwe leven. 'Ik ben de Opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven...' (Joh. 11,25).

Delen in het nieuwe leven betekent ook: delen in de heerlijkheid die wacht. Daarop wijst vers 6: met Christus opgewekt betekent ook: met Christus in Zijn heerlijkheid. Nu al in beginsel en eens volmaakt. Zo stalt God Zijn uitnemende rijkdom van genade en goedertierenheid uit – en Gods volk zal zich erover blijven verwonderen. Daar hebben ze eeuwen voor nodig (vers 7).

Vers 8 geeft een korte samenvatting van de weg die God ging om ze zalig te maken. Het is uit genade en door het geloof, en dat is allebei Gods gave. Niet uit de werken... alle roem is uitgesloten, God alleen de eer.

Vers 10 noemt de werken wel weer, maar nu als vrucht van de genade. Wat betekent dit: Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus? Het is *herschapen* zijn, een nieuwe schepping. Door het geloof in Christus gaat de christen Gods beeld vertonen. Wij waren oorspronkelijk geschapen om tot eer van God te leven. Dat zijn we kwijt geraakt door de zonde. Maar dat wordt nu door de genade hersteld. Een bijzondere gedachte is het dat God de weg voor ons al heeft uitgestippeld en voorbereid. Het enige wat wij moeten doen is: biddend opmerken waar die weg loopt, en niet van afwijken van het spoor van de goede werken. Dat vraagt om dagelijkse afhankelijkheid: 'Leer mij o Heer' de weg door U bepaald, dan zal ik die ten einde toe bewaren.'

Vragen

1. Vers 4 wijst op een keerpunt in te leven van de christenen in Efeze. Kent u ook zo'n keerpunt?
2. Is de zondekennis een gepasseerd station en alleen iets van de verleden tijd voor de gelovigen (vers 2: wij waren vroeger...)?
3. Lees Dordtse Leerregels hoofdstuk III/IV paragraaf 11 en 12 en bespreek welk verband u ontdekt tussen wedergeboorte en geloof.
4. Wat betekent het voor uw geloofsleven dat het geloof Gods gave is (en blijft)?
5. God heeft onze goede werken voorbereid: op welke manier komt dat in de praktijk van uw leven naar voren?